

ALLI PEBRE

Després del 3%

L'anomenada crisi del 3% es va tancar de la pitjor manera possible, perquè ha deixat sense resoldre cap dels dubtes que es van obrir després de la irresponsable acusació del president de la Generalitat, avalada immediatament per CiU des del moment en què es va donar per al·ludida. El dubte sobre si hi ha o no corrupció en la política catalana perdura després del vergonyós tancament en fals de la crisi que es va produir al Parlament, en un joc sicilià de silencis, beneït no sols pels seus protagonistes sinó també, sorprenentment, pels que es van presentar a les eleccions exhibint les seves mans netes.

Els dubtes que han quedat sobre la taula no els aclarirà ni un fiscal poc independent, disposat només a buscar en una sola direcció, tal com ja va demostrar amb Banca Catalana, ni tampoc una comissió d'investigació parlamentària presidida per un partit que en aquests moments està al govern i que d'entrada ja exclou de la seva agenda investigar tota l'obra pública dels ajuntaments i diputacions, per protegir els seus socis polítics i senyors als quals serveix fidelment.

La crisi del 3% ha demostrat que a Catalunya ningú no està disposat a entrar a fons en la matèria i amb això l'únic que s'aconsegueix és perpetuar la sospita que aquí es corromp tot-hom, cosa que és falsa. Devem tenir el mateix nombre de corruptors i corromputs que qual-sevol altre país del món, fins i tot menys que en altres latituds pròximes, però callant, silenciament, només fem més forta la sospita, per tant, qui en surt més debilitat és tota la classe política, i darrere seu, les institucions. És a dir, el país.

Pere Martí

La crònica

Forces armades a **Barcelona** i 'Tirante el Blanco' a **Madrid**

Diumenge, 13 de març

Saló de l'ensenyament militar. El Saló de l'Ensenyament de la Fira de Barcelona, on les universitats, les escoles i les acadèmies presenten la seva oferta educativa per al proper exercici, torna a tenir un estand de les *Fuerzas Armadas*. La presència de l'exèrcit en una fira de l'educació sobta diversos col·lectius d'ensenyants i pacifistes —com la Fundació per la Pau, el sindicat USTEC-STEs (Intersindical Alternativa de Catalunya) o Educació sense fronteres— que fan un manifest titulat “Desmilitaritzem els espais educatius”. La presència de l'exèrcit és reincident perquè ja va estar convidat al Saló de la Infància, per Nadal. Allà els innocents infants podien aprendre que l'exèrcit espanyol treballa per la pau, perquè no passin gana els afectats per les guerres, perquè el món sigui més bonic. Però el manifest abans esmentat recorda que “Dels 170.000 soldats de l'exèrcit espanyol, només 5.000 es dediquen a tasques humanitàries. Què fan els altres 165.000 soldats?”

Maragall es queda sense públic. El president de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall, torna a fer el seu programa d'entrevistes. En aquesta ocasió, repeteix *sparring*, el cap d'informatius de la Tres —per cert, ara en Polanco vol fer, del Canal +, “la Cuatro”. Però en aquesta ocasió, a diferència de les altres, el president va preferir l'entrevista sense públic al plató. Llàstima, la darrera vegada que es va entrevistar el president a TV3 el públic va donar molt de joc. Llavors van aparèixer solucions tan originals a problemes com el de l'alt cost de l'habitatge com la de compartir el pis entre famílies. Prometia molt, doncs, un torn de preguntes amb el president, havent-hi temes com el del 3% —que ja està tancat i barrat del tot, que aquí no ha passat res—, les construccions de túnels nous, les balances fiscals, l'estatut... I tot hauria pogut ser tractat posant, entre tots, tota la vaselina que fes falta.

Dilluns, 14 de març

Impostos per les carreteres. El Govern balear apujarà els impostos de benzina per fer front a l'enorme deute que ha assumit amb les infraestructures que Madrid no vol pagar. Però no sols això, perquè també vol emetre deute públic a l'estranger per intentar aconseguir més de 300 milions. Les crítiques no s'han fet esperar. Tota l'oposició d'esquerra (PSOE, PSM, EU-Verds), sindicats i algunes patronals creuen força inconvenient que el Govern financii les infraestructures d'aquesta manera. L'executiu diu que és culpa de Madrid, és clar.

Dimarts, 15 de març

Antich llança el PSOE cap al 2007. Una comissió executiva extraordinària serví al secretari general del PSOE balear, Francesc Antich, per donar sortida a la cursa per al 2007. Antich es mostrà convençut que “amb l'ajuda de Madrid és possible un canvi de govern a les autonòmiques de 2007”. A poc a poc, doncs, el PSOE illenc fa passes per a la llarga cursa electoral, que ja ha donat per iniciada.

Dimecres, 16 de març

De Rubio (Rafael) a Pla. El secretari general del PSPV-PSOE, Joan Ignasi Pla, arremet contra el president del Consell d'Estat, Francisco Rubio Llorente, el qual havia parlat uns dies abans sobre la possibilitat de crear una comunitat nacional catalana que incloguera el País Valencià i les Illes Balears. Si fa un parell d'anys l'encara líder dels socialistes a la ciutat de València, Rafael Rubio, va assegurar que les declaracions de l'aleshores ministra d'Afers Estrangers, Ana Palacio, sobre el suport de l'estat espanyol a la invasió de l'Iraq, eren degudes als efectes del càncer que havia patit, ara Pla afirma que la idea de Rubio Llorente és producte de la seua edat avançada, i li demana “que calle”. S'alinea, d'aquesta manera, amb el ministre de De-

El Saló de l'Ensenyament de la Fira de Barcelona ha acollit novament un estand dedicat a les forces armades. Joan Ignasi Pla, secretari general dels socialistes valencians, s'ha despenjat amb unes declaracions en què explica que l'avançada edat del president del Consell d'Estat, Francisco Rublo Llorante, ha motivat la inclusió del País Valencià en la "comunitat nacional catalana". Quanta, quanta guerra...

fensa, José Bono, qui ataca el president del Consell d'Estat de la següent manera: "Qui no sàpiga què és Espanya que ho estudeie. Sembla que alguns s'esforcen a inventar-se el país." En canvi, el president del Govern, José Luis Rodríguez Zapatero, afirma que "les forces polítiques que neguen les reformes normalment són reformades pels ciutadans a les urnes", i, encara, el portaveu dels socialistes al Congrés dels Diputats, Alfredo Pérez Rubalcaba, opina que li "agrada escoltar la gent que sap, i Rubio Llorente en sap molt". Pla, però, s'ha estimat més alinear-se amb el titular de Defensa.

I ara, el 'Tirant'. Després que Canal 9 fóra capaç de produir i emetre una sèrie sobre Ausiàs March, feta en castellà i sense respectar els mínims de qualitat exigibles, ara el director català Vicente Aranda amenaça de perpetrar un altre "adaptació": amb Victoria Abril com a protagonista, ja prepara el rodatge de *Tirant lo Blanc*, que comença aquest dia 28 de març a Pinto (Madrid). De bon començament, ja podem presagiar el pitjor: el nom de la pel·lícula serà *Tirante el Blanco*, i Aranda ja ha assumit que "aquest projec-

te cinematogràfic és com fer entrar sis elefants en un 600". Ai, ai, ai!

Ateneu continuista. José Manuel Botella, exdiputat del PP i actual president de l'Ateneu Mercantil de València, obté el 80% dels vots emesos i revalida el càrrec. La progressista candidatura alternativa, encapçalada per Dolores Ausina (que hauria estat la primera dona presidenta en els 126 anys de l'Ateneu), és derrotada després d'una forta campanya del sectors més immobiliàries de la institució, que alertaren del possible ascens dels "catalanistes" al poder ateneuenc. L'enorme diferència de mitjans entre una i altra llista potser ja era suficient perquè Botella hi continuara al capdavant. Voten el 48% dels associats.

Dijous, 17 de març

Un conseller en cap de tota llei. La figura del conseller en cap ja té una llei que el regula. Després d'un part estrany i un creixement encara més difícil, aquesta alta figura de l'administració catalana ha aconseguit que el Parlament aprovi la llei que estipula què ha de fer un conseller en cap i per a què serveix. Doncs, apa.

Genocidi musical

Els músics s'han rebel·lat al País Valencià. Només els que ho fan en català, és clar. La resta no tenen les mateixes dificultats d'accedir als mitjans de comunicació, particularment els audiovisuals. Els temps de la cançó ja són història. Hemeroteques, enciclopèdies, documentals i arxius són testimoni del paper que van dur a terme al llarg de la transició democràtica. Però, tot i la factura pendent d'abonar als creditors: músics, cantants, grups..., el silenci més vergonyós plana desigualmente sobre aquests creadors. Certament, hi ha indrets i freqüències dels Països Catalans en què els músics encara tenen alguna oportunitat de traure el cap. Es tracta, no obstant això, d'un repartiment desigual. A Catalunya sona el que sona i poca cosa més. Al País Valencià el panorama no és decebedor. És genocida. Els mitjans de difusió privats ignoren la música en català, siga quin siga l'estil. Els mitjans públics van nàixer amb el compromís tàcit de silenciar aquest segment de la producció cultural. La cançó, la música en català, no ho oblidem, conforma –i aferma– la identitat nacional. Mal negoci per a un territori que només ofrena glòries a Espanya. Al País Valencià sobreviuen músics, autors i intèrprets en català. L'oferta és gran, diversa i de qualitat. Hi ha, a més, una pluralitat generacional i d'estils inimaginable. I la indiferència dels mitjans. Però també el desinterès de les institucions públiques –de qualsevol signe polític– a defensar un patrimoni i, sobretot, un mercat. Els músics, els cantants, els intèrprets... no demanen caritat. Reclamen el dret a fer-se escoltar en igualtat de condicions. El boicot mediàtic i institucional té un nom: genocidi.

Manuel S. Jardí